

Prædiken til 21. søndag efter Trinitatis

Joh. 4, 46-53

Jeg bliver som præst jævnligt stillet det spørgsmål: Hvordan er det at tro? Eller: Hvad vil det sige at tro?

Det er meget svært for mig at forklare. Ja, jeg må tilstå, at jeg ikke kan forklare det. Jeg kan egentlig kun fortælle om det ved at sammenligne det med noget, som jeg kender fra hverdagen. For tro, det er ligesom at være glad, eller at være ked af det, eller holde af nogen eller modsat, at have den dybeste mistillid til nogen. Og de følelser er der ingen af os, der har det fjerneste besvær med, for det er noget, vi føler sådan. Nogle gange reagerer vi med glæde, andre gange reagerer vi med sorg, nogle gange med tro og andre gange med mistro – sådan helt umiddelbart.

Andre gange skal vi have tænkt tingene igennem og bearbejdet vore tanker, før vi reagerer. Og i den sammenhæng kan man hele tiden opdage noget nyt. Men forklare det for andre, det er svært.

Der er jo ikke to mennesker, der hader og elsker, tror og mistror på nøjagtig samme måde. Og det er vanvittig svært at forklare, hvad man føler, hvis man er blufærdig og ikke har lyst til at krænge hele sit indre ud til beskuelse for andre, med risiko for at

blive misforstået. Fordi den slags kun kan forstås indefra.

Så derfor går det gerne sådan, når man skal forklare den slags, at man giver det en drejning over i det fornuftige og forsøger at give fornuftige begrundelser: Hvad det er, der har gjort én så glad eller så vred, og hvorfor man mistror det menneske, eller hvorfor man lige netop tror på det menneske. Og spørger du én, der er forelsket op over begge ører, hvorfor han er så forelsket i lige netop den pige, ja, så er svaret: ”Hun er bare så dejlig”. Og det jo ikke engang en forklaring. Det er konstatering af en følelse, og så er vi lige vidt. Alverdens velmente forklaringer kan ikke forklare, hvad det er at tro.

Men tro og mistro er to af livets allervigtigste bevægelser: Bevægelsen hen mod hinanden og bevægelsen bort fra hinanden. Det er bevægelser, vi foretager os dagligt, og de er os så selvfølgelig, at det er sjældent, vi tænker over det.

”Tror du mig?” Det er sjældent, at vi spørger så direkte. Men det ligger under, hver eneste gang vi henvender os til hinanden, hver gang vi spørger, og hver gang vi svarer. Hver gang vi spørger om hjælp, og hver gang vi hjælper, sker der en bevægelse: hen mod

hinanden eller væk fra hinanden, for underneden ligger spørgsmålet: ”Tror du, jeg vil hjælpe dig, eller tror du, at jeg er ude på at snyde dig? Tror du, at jeg taler sandt, eller tror du, det er en løgn, jeg stikker dig?”

Hele vort grundvilkår bygger på at tro. Vi oplever undtagelser: snyd og tomme løfter, men vi regner det netop for undtagelser. En grundholdning af mistro og mistillid til alt og alle ville simpelthen ikke være til at leve med. Ikke kun fordi man nu engang ikke kan få beviser for alting, men især fordi mistroen skaber afstand og lukker én ude fra ethvert ægte menneskeligt fællesskab.

Uden tro kan vi slet ikke leve. Det kan ikke forklares eller forsvares. Det er et grundvilkår i menneskeligt fællesskab. Sådan er det mellem mennesker, og nøjagtig lige sådan er det mellem Gud og mennesker.

Det er derfor, Jesus aldrig forklarer, men altid fortæller en lignelse, når nogen kommer og spørger ham: ”Hvordan skal jeg arve evigt liv? Hvem er min næste?” Stillet over for den slags spørgsmål svarer Jesus med at fortælle en historie, der kan begynde sådan: ”Det er ligesom en mand, der havde en vingård”; ”det er ligesom en mand, der havde to sønner”. Det er ligesom noget, vi kender, for så enkel er troen på Gud.

Der kom en mand og bad Jesus om at gøre hans søn rask. Det var en kongelig embedsmand, og det er, ligesom vi kender det fra hverdagen. For hvis manden ikke havde troet, at Jesus ville og kunne hjælpe ham, så var han ikke gået den lange vej. Han havde måske sin tvivl, han var ikke sikker, men han var fortvivlet over sin søns sygdom, så han gik for at bede om hjælp og han måtte

tro på, at Jesus ville hjælpe. At komme og bede om hjælp, det er tro.

At gå hjem igen uden synlige beviser, men med Jesu løfte om hjælp, det er også tro, som vi kender fra det daglige: ”Stoler du på det, jeg siger?” ”Ja, jeg tror dig, for jeg vil tro dig”.

Vi hører ikke et ord om, at Jesus stiller sig op og begynder at krydsforhøre manden om, hvordan han tror, og hvor meget han tror, og hvad nøjagtigt han tror på, og om han nu er sikker på, at han tror det, han tror. Alle den slags spørgsmål, som mennesker bruger til at gøre hinanden usikre med, de spørgsmål stiller Jesus slet ikke.

Jesus ved, at tro er en bevægelse, det er en forventning, ”gå hjem, din søn lever”. Embedsmanden havde ikke fået noget bevis på, at hans søn levede, men han havde fået det håb, at Jesus ville hjælpe ham.

Han troede så meget, at han ikke længere bad Jesus følge med sig hjem. Ordet ”din søn lever” var ham nok. Han vandrede trygt hjemad på Jesu ord i sit hjerte: ”din søn lever”, men uden garanti for, at det var sandt. For garantier gives ikke i troens univers.

Den historie blev fortalt videre og skrevet ned, for at vi andre skal mindes om, at det ikke er anderledes med den sag for os, der lever i dag, end det var for de mennesker, der stod den dag i Kapernaum og hørte samtalen mellem Jesus og den kongelige embedsmand.

”Det må have været nemmere dengang”, er der nogen, der siger. Det må have været lettere at tro på Jesus, når man så alt det, han gjorde. Ja, gad vide om det var?

For også dengang var folk jo uenige, om den Jesus nu også var én, man kunne stole på. Man hørte om store ting, han havde gjort, men det var de færreste, der havde set det selv. De fleste måtte nøjes med rygterne, og rygter kan det være letsindigt at stole på. Og selv de, som havde set Jesu undere, fik tilsyneladende ikke andet ud af det, end at de havde set noget underligt ske, som de ikke vidste, hvordan de skulle tyde, fordi de ikke kunne blive enige med sig selv, om de ville betragte Jesus med tro eller mistro.

Det er den samme historie, vi kender fra os selv. Hvis man ikke vil tro et menneske på hans ord, så er der ingen tegn, der dur som beviser. Mistroen kan tolke hver gave som et forsøg på bestikkelse og hver håndsrækning som utidig indblanding. Og så kan man forklare og begrunde så meget, man vil, uden at nogen bliver mere overbeviste af den grund.

Den eneste måde, de lærte Jesus Kristus at kende virkeligt på, var, når de kom til ham og bad ham hjælpe. Og nøjagtigt den samme mulighed har vi i dag.

At tro, det er stadig det samme. For det er at bede Gud hjælpe. Og så tage imod hjælpen på den måde Gud giver den, og det er ikke altid på den måde, vi selv har tænkt det.

Det var det heller ikke dengang. Der var nogen, der kom, fordi de ville have ret over andre. Det fik de ikke, men de fik hjælp til bedre at kunne enes med sig selv.

Og den kongelige embedsmand, han havde tydeligt ventet, at Jesus ville rejse med ham hjem, men han fik kun et ord at gå med: ”Gå, din søn lever”. Ingen beviser, ingen vældige tegn fra himlen, bare et løfte.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

På samme måde er det for os, når vi går hjem fra gudstjenesten i dag. Vi bliver sendt ud i hverdagen uden forhåndsgarantier for, om det er sandt, det vi har hørt. Vi har fået et løfte at leve på. Tør vi leve af det og i det, bryder vi igennem til en ny verden af tro og tillid, uanset hvad der sker os, midt på den gyngende bro af tro og tvivl, som er vores tilværelse.

At tro er en bevægelse, at være på rejse, at være på vej. At tro er ikke at have nået målet, men at være på en vej og følge en vej, hvor der er én, der er gået forud for os. Al tros Herre er Jesus Kristus, hvis vej vi kan følge, fordi Han er vejen, sandheden og livet.

Det var det, embedsmanden erfarede. Der blev banet en vej, han kunne følge. Vejskiltet var: Din søn lever, også når han en dag fysisk set er død. Også i den død, som enhver af os er Gud skyldig, er der én, der er gået forud og har banet vejen til det evige liv hos Gud. Kristus var mennesket Jesus og samtidig den evige Gud og bragte Gud ind i vores verden. For at vi skulle blive trygge rejsende i livet i den menighed, Gud har stiftet på jorden, og for at vi kan have tillid til, at vi hører sammen med den husstand, der er en del af evigheden. Amen

Lis Ladefoged

Skt. Johannes, Århus

Salmer:

732, 634, 321, 582, 349, 474